

ljudskih šol. Obsega 28 najvažnejših zgodbe stare zaveze in 39 zgodbe nove zaveze. Zgodbe so precej skrajšane in je povedano le to, kar je bistvenega. Konci vsake zgodbe je v vezani besedi rek ali resnica, v katerem se izraža jedro zgodbe. Jezik je jako domač. Sem in tja je še nekaj napak jezikovnih in tudi tiskovnih, katere naj se popravijo v novi izdaji. Tisk berila in podob je lep in razločen. Zaradi majhne oblike je knjižica jako priročna. Želeti bi le bilo, da dobi ministerijelno odobrenje, ker se sicer ne sme rabiti kot učna knjiga.

kovnih, katere naj se popravijo v novi izdaji. Tisk berila in podob je lep in razločen. Zaradi majhne oblike je knjižica jako priročna. Želeti bi le bilo, da dobi ministerijelno odobrenje, ker se sicer ne sme rabiti kot učna knjiga.

Naši dopisi.

Iz Ljubljane. (Odlikovanje preč. kanonika in profesorja Jožefa Marna Dalje.) V imeni dijakov čestitata slavljenцу petošolec Staré in osmošolec Žun.

Na to ljubo čestitanje izpregovori slavljenec dijakom za slovo besede, katere bodo izvrstno zanimalo ne samo sedanje, marveč tudi nekdanje dijake:

»Dragi moji! Prvi svoj govor do gimnazijske mladine začel sem pred 35 leti po besedah božjega učenika: »Kdor hoče priti za menoj, naj zataji sam sebe, naj zadene svoj križ vsaki dan in naj hodi za menoj!« Trda, pretrda beseda, porečete, zlasti danes; o tej slovesnosti. Toda kar je, to je, jaz ne morem drugače; to je jedini pot do naše časne in večne sreče. In take sreče želim Vam prav iz srca. Besede te nahajate v katekizmu, in po katekizmu, ne po drugih knjigah, bomo jedenkrat sojeni vsi, po katekizmu se bode odločila naša večna osoda.

Zato naj tudi gimnazijski učenec to, kar mu je po božji in človeški zapovedi prepovedano, opusti, ko bi se mu še tako mikavno in prijetno dozdevalo. Zato naj dijak svoje stanovske dolžnosti, katere je prevzel, stopivši v gimnazijo, redno in povsod natančno spoštuje, ko bi ga to tudi težko stalo, in prav to se v Vašem stanu pravi: samega sebe zatajevati, svoj križ vsaki dan nositi. In kako naj učenec to stori? »Hodi za menoj!« kliče božji učenik; torej po njegovem nanku, po njegovem vzgledu!« (Konec prih.)

Iz bohinske Srednje Vasi. Naša občina dobi poleg tukajšnje dvorazrednice tudi še na Koprivniku jedrorazrednico. Dne 13. vinotoka t. l. je radi o tej stvari potrebnih poizvedeb prišla tja iz Radovljice komisija, na čelu preblagorodni g. c. kr. okrajni glavar vitez Kaltenegger, g. c. kr. okrajni nadzornik prof. Fr. Levec in inženir Toman iz Kranja. Udeležili so se te komisije tudi zastopniki tukajšnje občine in krajnega šolskega sveta. Prostor za šolo se je odločil na pripravnem holmcu ob vasi, ki ima lepo, vsestransko ugodno solnčno lež. Zemljišče za šolo in šolski vrt v površji blizu 1100 m² je ondotni šoli naklonjeni posestnik »Korošec« brezplačno šoli prepustil.

Šola se bode zidala pritlična za kakih 60 otrok, ter se ima izvršiti že tekom 1893. leta. Težko kje se poizvedbe in obravnave za novo šolo, toli

mirno brez ugovora vrše kot tukaj. Ljudstvo je že leta in leta plačevalo šolske naklade, a otroci so rasli brez pouka. Na licu mesta zbrani Koprivničarji so se pa osobito še razveselili, ko jim je gospod okrajni glavar povedal, da bode troške za šolo vsled letos došlega ministerijalnega odloka trpela vsa občina.

Vse je šlo gladko in vrlo izpod rok, nagajal je samo dež in kljuoval osobito g. inženirju, da je komaj mogel potrebna dela izvršiti. Lilo je vse dopoldne neprenehoma. Še le popoldne pri odhodu so se razgrnili oblaki toliko, da so se mogli udje komisije raz znamenite Koprivniške višine radovati na čarobnem razgledu po divni bohinski dolini in jezeru.

Dne 12. vinotoka je bila jednaka komisija v Lešah, kjer dobi ondotna šola za silo leta 1894. za naslednico novo šolo jednorazrednico. Daj Bog, da bi tema dvema kmalu še mnogim drugim krajem zasvitel blagor novega šolskega zakona!

J. R.

Iz postojinskega okraja 20. vinotoka. Zopet moramo z veseljem in ponosom beležiti dan, ki priča o stanovski zavednosti, o solidarnosti naši.

Kakor se bomo sami med seboj čislali in spoštovali, tako nas bodo i drugi. Tega vodila se drže: zbralo se nas je imenovanega dne 12 učiteljev v prijasnem Orehku, da poslavimo spomin pred šestimi leti umrlega kolega g. Andreja Križaja, kateremu je učiteljstvo s skromnimi prispevki in pomočjo pokojnikovega g. brata postavilo ta dan nagrobni spomenik.

Ob 9. uri je bila v domači cerkvi slovesna zaдушnica, katere se je udeležilo vse navzočno učiteljstvo. Potem je šel sprevod s šolsko mladino na čelu na pokopališče. Tu je spregovoril v slovo g. R. Dolenec in povedal o pokojnikovem življenji te-le podatke:

Andrej Križaj je bil rojen v Orehku l. 1862. v znani gostoljubni družini Križajevi, ki je dala Slovencem duhovnika-pisatelja r. Jerneja Križaja. Šolal se je na realki v Trstu in pozneje dovršil študije na pripravnici v Ljubljani. Služboval je le dve leti in sicer v Trnju in na Lozicah. Silna burja znana »Rebernica« mu je provzročila bolezen, katere je mlado življenje priklenila za 3½ leta na posteljo. Dne 20. vinotoka l. 1886. rešila ga je smrt vseh bolečin. Pre-